

lig Forslaget under Nr. 6, som gaar ud paa en anden Affattelse af det sidste Stykke i § 6. Jeg skal her slutte mig til, hvad der er udtalt af den ærede Ordfører. Jeg finder for mit Vedkommende heller ikke Noget at erindre imod dette Forslag. Den Tanke, som udtrykkes deri, er den samme Tanke, som udtrykkes i sidste Stykke af § 6, saaledes som det for Diebliffet foreligger, og der kan være Spørgsmaal, om enten den ene eller den anden Affattelse udtrykker Tanken klarest. Det er jo meget tydeligt, hvad der siges, at der her skal stræbes hen til. Jeg lægger stærkt Eftertryk herpaa, thi det er intet ubetinget Paahud at sige, at der skal stræbes hen til, at Afstanden ikke overstiger $\frac{1}{8}$ Mil. Kan dette naas, er det meget heldigt, og jeg indrømmer ogsaa, at der ved Forslaget er anvist det, som det ærede Medlem lagde Vægt paa, nemlig at Forfoklerne skulle være saa mange, som man efter Omstændighederne kunde faae, for at Veien til Skolen kan være den mindst mulige. Jeg har altsaa ikke Noget at erindre imod, at dette Forslag vedtages. — Vndringsforslaget under Nr. 7 angaar en anden Affattelse af første Stykke af § 10, hvorved jeg ikke skal opholde mig. — Vndringsforslaget under Nr. 8 konfurrerer med et Vndringsforslag af et æret Medlem for 10de Kreds. Jeg er af samme Mening med Hensyn til Udvalgets Flertals Vndringsforslag som den ærede Ordfører. Jeg tror, at den Kritik, som det ærede Medlem for 10de Kreds anvendte derpaa, ikke passer, den passer hverken paa det første eller det sidste Punktum. Det første Punktum giver en Anvisning i en vis Retning, som ingenlunde er ønskelig hensat. Jeg har i Dag paarty gennemlæst § 87 i Anordningen af 1814, og jeg kan ikke se rettere end, at den fuldkommen vedrører Sagen. De Betæneligheder, som jeg har ved det ærede Medlems (Jesens) Vndringsforslag, ere, det negter jeg ikke, blevne meget stærkt forøgede ved den Forbindelse, hvori de ere blevne satte med det ærede Medlems Forslag under Nr. 7; thi det maa jeg paa det Allerbestemteste fraraade. Det anviser en Wei, som jeg haaber, at man ikke vil flaa ind paa. — Forslaget under Nr. 9 af Udvalgets Flertal giver en Bestemmelse angaaende de 6 Handelspladser, som jeg ikke finder Noget at erindre imod, navnlig naar Jes hen til det Vndringsforslag, som Udvalgets Flertal har stillet under Nr. 11, hvilket jeg skal anbefale til Vedtagelse som Noget, der kommer min Lankegang nærmere end de Detailbestemmelser, som Udvalget ippøvrigt har optaget. Det vil maasse være i Erindring, at jeg netop har holdt paa Unskeligheden af, at der Lodes Ministeriet frie Hænder. De Regler, som ere opstillede, ville kunne modificeres, naar Forslaget under Nr. 11 vedtages, og jeg skal derfor meget varmt anbefale dette Forslag til Vedtagelse. Forslaget under Nr. 10 finder jeg ikke Noget at erindre imod, og det

Samme gjælder Forslaget under Nr. 12. Endnu maa jeg omtale de to Vndringsforslag til § 12, som ere stillede af det ærede Medlem for 10de Kreds (Jessen), som jo har haabet, at han i det Mindste nu ved denne Behandling skulde finde Understøttelse af mig for sine Forslag, idet han har paaberaabt sig en Udtalelse af mig ved Sagens tidligere Behandling, hvor jeg sagde, at det vilde være mig kjært, om man turde udstemme Bestemmelsen i § 12, 3die Stykke, sidste Punktum. Den Diskussion, som har fundet Sted her i Salen, har imidlertid fuldkommen bestyrket min Overbevisning om, at det ikke gaar an at udstemme dette Stykke, og naar jeg derfor ikke har turdet tilraade at gjøre det, saa kan det ærede Medlem for 10de Kreds vistnok beklage sig og sige, at det gaar jo endnu som altid, at man viger tilbage fra sine Udtalelser; thi det ærede Medlem har jo nu en Gang den Forestilling om sig selv, at han staar som den Klare og Faste midt i en Kreds af Folk, som tumle sig paa støve Veie omkring ham; men saadanne Betragtninger ere stundom noget ensidige. Jeg kan forsikre, at der er Mange, der ikke just se paa det ærede Medlems Udtalelser med Blikke, der stemme ganske overens dermed. Man maa altsaa paa begge Sider finde sig i, at der kan være nogen Mistkjendelse til Stede, og jeg skal ganske rolig finde mig i den Mistkjendelse, som det ærede Medlem lader gaa ud over mig. Hvad nu selve Vndringsforslaget under Nr. 3 angaar, da er jeg vedvarende af den Mening, at det ikke gaar an at tage det til Følge. Jeg tiltræder den Betragtning, at det er nødvendigt, at den arbejdende Klasjes Børn i Tide vænnes til det Arbejde, som de senere skulle besørge, og selv det, at de vænnes til at vogte — for at jeg nu skal nævne det, da det saa ofte er blevet fremdraget — har for mig paa ingen Maade noget saa Afstrækkende ved sig, som det har for flere Andre, der have udtalt sig derom. Det er maasse endog tvivlsomt, om et Barn, der sidder i en Grøft med et gammelt Hestedækket over sig, ikke har det lige saa sundt som et andet Barn, der sidder i en god varm Stue. Ser man hen til den Virkning, som det tilsyneladende har paa Sundheden, saa kan Spørgsmaalet vistnok være tvivlsomt. Men lad os nu lade dette Spørgsmaal ligge, da det jo i hvert Fald er et underordnet Spørgsmaal, og lad os betragte Hovedsagen, nemlig om det er muligt at ordne Undervisningsvæsenet saaledes, at man tør gjøre Regning paa den samme Tid hos alle de Børn, som skulle deltage i Undervisningen, samt tillige — thi man maatte jo gaa endnu et Skridt videre — paa den øvrige Understøttelse i Hjemmet, som fremmer Undervisningen. Dette kan man aabenbart ikke. Det er sagnvist at haabe det, og skal det gjenmøjsres, saa kommer man til Slutning til at ordne Samsundet efter